

er folk fra egne rækker. Det er veluddannede, velhavende kvinder, der vil blive ramt af et såkaldt tilbud om at blive tvangstilbageholdt, og det ønsker man vel ikke.

Der er mange muligheder for at forbedre forholdene for de mennesker, vi snakker om. Regeringen kunne f.eks. støtte Enhedslistens forslag om for det første at ophæve kontanthjælpsloftet og for det andet at løfte socialrådgiverfaget, så de kan komme til at lave det, de faktisk er uddannet til, nemlig at rådgive, frem for som nu udelukkende at skulle dokumentere, at de har kontrolleret folk.

Man kunne også sikre, at de medarbejdere, der nu skal betjene denne klientgruppe, har den fornødne faglighed. Vi hører allerede i dag om socialarbejdere, der sidder med 100 sager, som de ikke har de nødvendige og særlige forudsætninger for at behandle, og det er efter vores mening en udløber af den alt for forhastede og uigennemtænkte strukturreform. Man kunne også sikre klienterne juridisk bistand ved at støtte Enhedslistens forslag om gadejurister i landets største byer.

Kort sagt: Der er faktisk uendelig mange muligheder, hvis man virkelig ønsker at hjælpe de mennesker. Men med forslaget her er det klart, at det ikke er regeringens hensigt, og derfor stemmer Enhedslisten imod forslaget.

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):

Tak til ordføreren. Så er det socialministeren.

Socialministeren (Eva Kjer Hansen):

Jeg vil gerne takke ordførerne for den positive opbakning til lovforslaget. Den eneste, der manglede i koret, var vel nok Enhedslistens ordfører, men det tror jeg at jeg vil tilskrive, at ordføreren ikke helt har fået fat i, hvad lovforslaget egentlig går ud på.

Jeg er nødt til at understrege, at vi netop ikke lægger op til tvangsmæssig behandling, men til at give den enkelte person ret til at blive tilbageholdt, og det er en meget afgørende forskel.

Hvis vi åbnede op for, at systemet så at sige kunne tvinge en person i behandling, ville der være meget stor risiko for, at vedkommende bare ville holde sig langt væk fra systemet og slet ikke komme i kontakt med de myndigheder eller de faglige personer, som kan hjælpe vedkommende. Derfor går vi netop en anden vej for ikke at skubbe folk væk. Den enkelte gravide misbruger får ret til at sige: Hvis jeg får abstinenser, vil jeg gerne tilbageholdes. Det er altså et helt andet

grundlag for lovforslaget end det, Enhedslistens ordfører var inde på.

Jeg er som sagt glad for den opbakning, der har været til forslaget, og skal nok tage fat på de bemærkninger, der er faldet i dag. Bl.a. var en del ordførere inde på § 48 a, stk. 3 og 4, og spurgte, hvorfor de er penslet ud på den måde, de er.

Jeg er glad for, at der er enighed om, at der skal være en nødbremse, fordi der kan opstå nogle bestemte situationer, men jeg vil foreslå, at vi under udvalgsarbejdet gennemgår nærmere, hvorfor de konkrete punkter er formuleret, som de er, og hvilke situationer der er tænkt på at tage højde for, så vi netop kan komme grundigere ned i, hvad det er, der gør sig gældende.

Så skal jeg sige til især fru Mette Frederiksen, at jeg altså mener, at barnets tarv allerede i dag er sat højest i lovgivningen. Når man går lovgivningen igennem og læser de enkelte paragraffer, vil man se, at det er barnet, der er omdrejningspunktet for indsatsen, og sådan skal det også være. Det er jeg fuldstændig enig i.

Nogle har været inde på, at der er nogle forhindringer i lovgivningen, sådan som den er i dag. Bl.a. har formanden for socialcheferne sagt, at han mener, at hvis forældrene ikke vil være med til en frivillig anbringelse, er der nogle begrænsninger, som gør det vanskeligt for kommunerne at gribe ind. Jeg vil starte med at sige, at hvis det vitterlig skulle være tilfældet, vil jeg være meget indstillet på at tage fat på problemstillingen og se på, hvad der eventuelt kan ændres. Men jeg savner stadig konkrete eksempler på, hvad det er for nogle hindringer, der er tale om, og jeg har bedt socialchefforeningen om at komme med dem, for det er ligesom det, der vil give os mulighed for at arbejde videre.

Kl. 15.35

Jeg har også undersøgt, hvordan det ser ud i ankestyrelsen, og spurgt, om de mange gange har oplevet, at de har måttet underkende de afgørelser, kommunerne har truffet om tvangsanbringelser. Ankestyrelsen har meldt tilbage til mig og sagt, at de meget sjældent underkender kommunernes afgørelser om tvangsanbringelser, og derfor er det svært at finde ud af, hvad der helt konkret bliver oplevet som hindringer. Som sagt har jeg efterlyst eksempler på det, fordi jeg meget gerne vil lytte og også reagere, hvis det vitterlig skulle være tilfældet, men jeg kan bare konstatere, at det ligesom ikke er til at få øje på. Det er afgørende, at kommunerne tager deres ansvar på området alvorligt og sørger for at